



Drage čebelarke, dragi čebelarji!

»Nismo skala, da se ne bi mogli premakniti.« Naj bo ta misel navdih v novem letu. Dovolite, da tej misli dodam še naslednje ... V času koronavirusa je bilo naše gibanje omejeno na lastno občino ali pa celo le na okolico našega stanovanja. Nismo se mogli družiti, se obiskovati niti se udeleževati prireditev, predavanj ter strokovnih razprav. Takrat smo si, lačni druženja, obljubili, da ko bo konec tega obdobja, bomo vse nadoknadili. Mar res? Zdi se, da smo vse zelo hitro pozabili, priučili pa smo se nove navade, da vedno bolj pričakujemo, da bo vse prišlo k nam, če ni tako, se pa raje ne udeležimo dogodka. Tako so stoli na predavanjih in strokovnih razpravah bolj prazni kot polni. Ko nekoga povabimo na dogodek, pa velikokrat naletimo na vprašanje, če se lahko raje dobimo prek internetnih povezav kot v živo. Vedno bolj smo nezadovoljni in naša pričakovanja so vse večja, pri tem pa sami ne bi vložili niti kančka energije. Najlažje smo kritični iz naslanjača. Pred dnevi sem prejela nekaj klicev s pripombami, česa vse ni v decembrski številki *Slovenskega čebelarja*, epilog teh klicev pa je, da ker ni bilo sivega nadovitka, ki smo ga navajeni, smo imeli za samoumevno, da potem te običajne vsebine nadovitka ni, čeprav je bila v vsebini. Vsega tega seveda ne smemo vzeti kot kritiko, temveč kot primer, kakšne vzorce imamo v vsakdanjem življenju.

Nekje sem slišala, da ne moremo pričakovati, da bo udeležba na dogodkih in v društvih enaka, kot je bila pred leti, saj se vendar časi spreminjajo. Morda se res, vendar je človek primarno socialno bitje, ki potrebuje socializacijo, druženje. Pri tem si lahko to vzamemo tudi kot opomin, da brez nič ni nič in brez prostovoljnega dela, samoiniciative tudi v naših čebelarskih krogih ne bo bolje. Seveda imamo tudi med čebelarkami in čebelarji svetle izjeme, ki vedno z veseljem in nasmehom dajo vse od sebe, da naši dogodki zasijejo v polnem pomenu. Veliko prostovoljnega dela je bilo vloženega tudi v prvo evropsko ocenjevanje medu, ki je bilo izvedeno pod okriljem OČD Koper, Mestne občine Koper in ČZS. Več o tem uspešnem dogodku in nagrajencih si lahko preberemo na strani 24. Vsako leto z radovednostjo med stranmi poiščemo rubriko Delo čebelarja, zato ne spreglejmo članka čebelarja Tomislava Strgulca, ki bo z veseljem z nami celo leto delil svojo prakso.

Naj bo tako to novo leto začetek novih priložnosti za dobrodelnost, prostovoljno delo, večjo udeležbo na dogodkih in uspešno čebelarsko sezono.

Naj med!

Mara Golob Meserko

Gospod Marko Alauf prejel plaketo Državnega sveta RS

V četrtek, 5. decembra, je Državni svet RS gospodu Marku Alaufu podelil plaketo za dolgoletno dobrodelno delovanje v Čebelarskem društvu Ljubljana Moste Polje, na Čebelarski zvezi Slovenije ter v drugih društvih, med njimi tudi radioamaterskem društvu. Gospod Marko je kot podpredsednik ČZS vsa leta s skrbno predanostjo in zavzemanjem skrbel za ugled Čebelarske zveze Slovenije. V 14 letih se je udeležil več kot 300 čebelarskih ter drugih prireditev v Sloveniji in tujini. Je pobudnik ustanovitve Galerije Sivka in ves čas aktivno sodeluje pri razstavah v galeriji, zavzema se tudi za aktivno delovanje Komornega moškega pevskega zbora Čebelarske zveze Slovenije. Skrbi za ohranjanje kulturne dediščine čebelarstva ter predaja znanje čebelarstva mlajšim generacijam.

Gospod Marko je ob podelitvi plakete za nas podal izjavo: »Najprej naj povem, da sem izredno presenečen in vesel te plakete. Predvsem zato, ker nikoli nisem delal z namenom, da bi prejel kakršnokoli priznanje – če bi o tem razmišljal, potem ne bi delal. Poudaril bi, da sem predvsem delal iz ljubezni do čebel, čebelarjev in pa tudi zaradi lastnega užitka. Zavzemal sem se za tisto, kar se mi je zdelo prav. Je pa lepo po dolgoletnem delu in prizadevanju prejeti tako priznanje za opravljeno delo, saj ta plaketa pomeni tudi, da je takšno delo opaženo. Današnji dan je tako bil zame vrhunec vsega.«

Gospod Marko Alauf, ponosni smo na vas in vam izrekamo iskrene čestitke.

Čebelarska zveza Slovenije

